

תת"ע (עכו) 7092-09-23 - מדינת ישראל נ' דהוד זיתון

תת"ע (עכו) 7092-09-23 - מדינת ישראל נ' דהוד זיתון/שלום עכו

תת"ע (עכו) 7092-09-23

מדינת ישראל

נגד

דהוד זיתון

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בעכו

[12.09.2024]

כבוד השופטת ג'נווה נחאס עראף

החלטה

בפניי בקשה להורות על ביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר המבקש, וזאת מכח סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 (להלן: "החסד"פ";).

פסק דין אשר ניתן בהעדר המבקשת ניתן ביום 14.04.2024 (להלן: "פסק הדין");

הבקשה לביטול פסק הדין הוגשה ביום 01.09.2024.

טענות הצדדים

המבקש ביקש כי בית המשפט יורה על ביטול הרשעתו וטען, בין היתר, כי מעולם לא קיבל זימון למועד הדיון הקבוע. עוד הוסיף כי הוא מכחיש את המיוחס לו בכתב האישום.

המשיבה ביקשה מנגד לדחות את הבקשה וטענה כי המבקש זומן כדיון, ומשלא התייצב אין לו אלא להלין על עצמו. עוד טענה המשיבה כי אף אם נדחה מועד הדיון לאור המלחמה, היה על המבקש לעקוב אחר מועד הדיון החדש אשר נקבע. המשיבה הוסיפה לעניין עיוות הדין כי המבקש לא הצביע על הגנה אמיתית וריאלית.

דיון ומסקנות

המסגרת הנורמטיבית לדיון בבקשה לביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר נאשם קבועה בסעיף 130(ח) לחסד"פ. סעיף

130(ח) קובע שני תנאים חלופיים לביטול פסק דין שניתן בהעדר:

(1) קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות לדיון;

(2) אם הדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ראה לעניין זה רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 793 (2003)(להלן: "עניין איטליא"); ע"פ 1318/07 אלטורי נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 31.12.2007) וכן ע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם (ניתן ביום 6.1.2009).

את הבקשה לביטול פסק הדין יש להגיש תוך 30 יום מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין. לאחר שענייני בנימוקי הבקשה ותגובת המשיבה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה לביטול פסק הדין להידחות. תחילה יצוין כי פסק הדין הומצא למבקש עוד ביום 23.04.2024 והבקשה בה עסקינן הוגשה ביום 01.09.2024. דהיינו מועד הגשת הבקשה חורג מסד הזמנים הקבוע בחוק, כאשר די בשיהוי זה בהגשת הבקשה כדי להביא לדחייתה על הסף.

לגופו של עניין, המבקש טען כי מעולם לא קיבל זימון לדיון, יחד עם זאת, עיון בתיק בית המשפט מעלה כי זימון לישיבה ביום 14.04.2024 נמסר לידי "הנמען הרשום" (דהיינו המבקש) עוד ביום 28.11.2023. טענת המבקש כי חתימתו זויפה נטענה בעלמא, לאחר יד וללא ביסוס עובדתי. המבקש לא הגיש תלונה במשטרה ונראה שלא עשה דבר כדי לברר מי היה הגורם אשר חתם לכאורה במקומו. לא אחת קורה כי אנשים חותמים חתימות שונות על גבי מסמכים שונים ואין הדבר מלמד אוטומטית כי המדובר בחתימה מזויפת. מצופה היה מהמבקש אשר מעלה טענות חמורות ביותר בדבר זיוף חתימתו, לפעול לבירור העניין, ותמוהה עד מאד מדוע המבקש לא עשה כן. יתירה מזו, אף אם מועד הדיון נדחה לאור המלחמה, היה על המבקש לעקוב אחר מועד הדיון החדש שנקבע. ברור לכל כי התיק לא התנדף לחלל העולם, והמבקש לא הצביע על כל אינדיקציה לפיה עשה מאמץ כלשהו כדי לעקוב אחר מועד הדיון בעניינו.

לאור האמור, משקיימת בתיק הזמנה כדיון, ובהעדר ראיה ראשונית כלשהי התומכת בטענת המבקש בדבר זיוף חתימתו, הרי שלא ניתן לקבוע כי הייתה סיבה מוצדקת אשר מנעה מהמבקש להתייצב לדיון אשר נקבע בעניינו, ואין למבקש אלא להלין על עצמו.

בעניין זה אפנה לעפ"ת 25991-10-22 איזגיאייב נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 15.12.2022) שם נקבע כי: "אם נקבל באופן אוטומטי כל טענה בעלמא כי "לא קיבלתי את הזימון" או כי "אם הייתי מקבל את הזימון הייתי מתייצב לדיון", מבלי לתמוך טענה מעין זו בראיות או בהסברים מניחים את הדעת, נימצא חוטאים לרציונל שמאחורי הסעיף האמור, על כל המשתמע מכך". באשר לעילת עיוות הדין, הרי שגם עילה זו אינה מתקיימת בעניינו.

המבקש העלה טענה כללית לפיה הוא כופר בביצוע העבירה. ברע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם (ניתן ביום 25.03.2018) נקבע זה מכבר כי בעל דין הטוען לקיומה של עילת עיוות דין, נדרש לבסס את טענתו ולפרט טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה. בעניינו המדובר בעבירה המחייבת יסוד נפשי של אחריות קפידה כך שאי ידיעת המבקש אודות פקיעת רישיון הרכב, והטענה כי הרכב אינו בבעלותו אינה בה כדי להעלות או להוריד.

לאור כך, אין בטענות המבקש כדי לרדת לשורש העניין וללמד על בדבר קיומו של פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה, ומשכך לא ניתן לקבוע כי קיים חשש לעיוות דין. בשולי ההחלטה יצוין כי גזר הדין אשר הוטל על המבקש היה מאוזן וראוי בנסיבות העניין וזאת בשים לב לאורך תקופת פקיעת רישיון הרכב. לאור כל האמור, הבקשה נדחית. המזכירות תמציא העתק ההחלטה לצדדים. זכות ערר כחוק. ניתנה היום, ט' אלול תשפ"ד, 12 ספטמבר 2024, בהעדר הצדדים.